

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

106. An quilibet confessarius sæcularis, vel Regularis possit absolvere
Novitios etia[m] à peccatis reservatis in Religione? Et infertur posse
confessarios designatos à superiore domus excipere ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

nostris Megala in 1. par. lib. 1. cap. 8. numer. 20. & Vecchius in praxi Nouitiorum, disput. 10. dub. 3. num. 3. Tamburinis de iure Abbatum, tom. 2. disp. 6. q. 6. num. 11. & alij

2. Sed contrariam sententiam proflus sustinendam esse puto, quam tuetur ex nostris Molfesius in summ. tom. 1. tract. 7. cap. 4. num. 81. Ortiz in summ. cap. 5. num. 11. Homobonus in exam. Eccles. part. 1. tract. 5. cap. 2. quest. 13. Rodriguez in qq. Regular. tom. 1. quest. 27. art. 11. Portel in dub. Regu. verb. Nouitij absoluto, num. 36. Petrus Fey in addit. ad 3. p. D. Thom. quest. 3. art. 5. disput. 6. Villalob. in summ. tom. 1. tract. 9. diff. 56. num. 6. Miranda in manuali Pralatorum, tom. 2. quest. 34. art. 16. in fine. Riccius in praxi tom. 4. resolut. 241. num. 3. vbi asserit opinionem peregrini esse contra communem, & alij. Ratio est, quia Nouitij ante professionem sunt in hoc ad instar secularium, & ideo si consecrantur cum approbato ab ordinario, valida erit confessio, nullibi enim videtur expressum contrarium, & ideo casus reservatio Superiorum Monasterij illos non comprehendit, vt notarunt Portel, Fey, Villalobos, & Miranda vbi supra, quibus adde Azorium tom. 1. lib. 12. cap. 1. quest. 10. Vegam in summ. tom. 2. cap. 50. cap. 6. Billochium de cas. reseru. part. 1. quest. 2. num. 109. Vgolinum de potest. Episcopi. part. 2. cap. 35. § 1. num. 5. Coriolanus de cas. reseru. part. 1. sect. 3. artic. 18. n. 3. & 4. Floronum de cas. reseru. part. 1. cap. 3. num. 7. Emanuelem Sa ver. casus, numer. 8. Graffium in appen. lib. 1. cap. 7. num. 69. Homobonus de cas. reseru. part. 1. cap. 32. Ioan de la Cruz de statu Relig. lib. 1. cap. 6. dub. 10. qui citat Ledesnam. Quidquid in contrarium asserat nouissimè Layman. in Theolog. moral. lib. 4. tract. 5. § 6. numer. 4. Corduba in qq. lib. 1. quest. 3. Rodriguez in Bulla Cruciatæ, §. 9. num. 26. Vecchius in praxi Nouitiorum, disput. 9. num. 2. & alij.

Sup. hoc inf. in R. 107 & in alijs eius annot.

Lege objectionem contra hanc doctrinam in to. 6. tr. 1. R. 27 & sup. hoc cum eisdem authoribus, inf. in R. 122 §. Ad aliud & in alio §. & v. eius annot.

3. Dicendum est igitur Confessionem Nouitiorum etiam à peccatis reservatis suis superioribus, factam coram quocunque Confessario seculari, vel regulari, ab Episcopo tamen approbato validam, & firmam esse. Nec obstat huic sententiæ Decretum Clem. VIII. quod asserit Peregrinus pro sua firmata opinione; nam respondeo cum Molfesio vbi supra n. 83. & Alphonso de Leone in tract. de offic. & potest. confess. tom. 2. recollect. 111. num. 151. & 152. & alijs; Decretum illud non esse latum à Pontifice per modum præcepti irritantis confessionem aliter factam, sed per modum Regulæ, & consilij. Vide etiam circa præsentem questionem Henriquez lib. 6. cap. 16. num. 3. in glossa lit. X. & lib. 7. cap. 22. in glossa lit. X. & P.

4. Notandum est tamen, quod nos locuti sumus de validitate confessionis; nam de cætero existimo quòd talis Nouitius deberet expelli à Religione. Ita Molfesius, Coriolanus, & Rodriguez vbi supra.

RESOL. CVI.

An quilibet Confessarius secularis, vel Regularis possit absoluerè Nouitios, etiam à peccatis reservatis in Religione?

Et inferre posse Confessarios designatos à Superiore dominus excipere confessiones Clericorum professorum manentium sub Magistro?

Et deciditur, quòd quando præceptum est dubium non obligat. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 5.

§. 1. **A**ngor in rebus tam claris tempus contemere, sed Peregrinus vbi supra quest. 8. ne-

gatiuam sententiam docet, nixus autoritate decreti Clem. VIII. de reformat. Nouit. & licet ego in 3. part. tract. 2. * resolut. 4. dixissem aduersus illum cum nostris Molfesio & Leone in dicto decreto Pontificem loquutum fuisse consultiuè, non autem præceptiuè: ipse tamen iterum docet, tale decretum à Summo Pontifice latum fuisse per modum præcepti, vt patet ex verbis §. 94. Ipsi autem soli Magistro Nouitiorum confessiones audiendi cura committitur; liceat tamen Superiori etiam locali, si ita expedire iudicauerit, vel per se ipsum, vel per alium ab eo deputandum semel, aut bis in anno eorundem Nouitiorum confessiones audire, quæ verba, vt dixi, putat Peregrinus imponere Præceptum, Primò ex illo verbo, committatur, & ex alio verbo, Magistro soli Nouitiorum. Secundo quia Clem. VIII. in dicto decreto præscribit formam educationis Nouitiorum circa administrationem sacramenti Pœnitentiæ, sed forma non seruata facit actum nullum; ergo, &c.

2. His tamen non obstantibus contrariam sententiam teneo, quam docent communiter Doctores, quos ad satietatem adduxi in cit. resolut. 4. quibus nunc addo Nouarium de elect. fori, sect. 2. quest. 63. num. 13. Henriquez lib. 6. cap. 16. num. 3. in glossa lit. X. Faustum in Theol. moral. part. 2. lib. 8. quest. 53. & Aloysium Bariolam in Aphorism. lit. N. verb. Nouitij §. 15. vbi sic ait: Nouitij à censuris absolui possunt, & à casibus reservatis in Religione per illos confessarios, per quos poterant absolui in saculo etiam inconsultis Regularibus Prelatis, quia non sunt verè & realiter Religiosi, & ideo non ligantur Regulæ, nec Religionis statutis. Ita ille.

3. Sed restat respondere ad argumenta Peregrini & ad primum dico, Sebastianum à Bononia correctum in tractat. de elect. part. 2. cap. 1. dub. 56. num. 4. docere aliquas Religiones, inter quas nostram enumerat, non includi in dicto decreto, sed quidquid sit de hoc, respondeo verba decreti neque esse præceptiuam, neque, vt vult Peregrinus, equipollentia præcepto; nam, vt affirmat communis Doctorum sententia, verba equipollentia præceptis sunt hæc, debeant, teneantur, necessarii, necesse est, non potest, &c. ergo non est dicendum quòd in dictis verbis, committatur soli Magistro Nouitiorum, incl. datur præceptum, quòd etiam probatur, quia dicta verba imperatiua sunt, vt patet, sed verba Imperatiua, vt docet Caiet. in 2. 2. quest. 166. artic. 4. circa solutionem ad 2. Castrus de leg. pœn. lib. 1. cap. 5. document. 4. Carbo de legibus, lib. 7. disput. 4. ad fin. Sayrus lib. 3. cap. 7. num. 16. Nauatrus in manuali cap. 23. num. 49. Emanuel Sa ver. lex num. 6. non habent vim legis, & præcepti obligantis ad culpam mortalem; ergo dicendum est supradictum decretum minime præceptiuum, sed consultiuum esse.

4. Quod euidenter confirmatur: nam quando præceptum est dubium, non obligat, vt docet Henriquez lib. 8. de Euchar. cap. 45. num. 3. in glossa lit. P. Suarez in 3. part. tom. 5. disp. 40. sect. 5. numer. 1. Sanchez de matrim. tom. 1. lib. 2. disput. 41. num. 36. Villalobos in summ. tom. 1. tract. 1. diff. 21. num. 4. Emanuel Sa ver. dubium, num. 2. Castrus Paulus in 1. disp. 3. puct. 7. num. 1. quia in hoc dubio stat possessio pro libertate, sed in nostro casu Peregrinus non potest negare esse dubium, an in dicto decreto contineatur præceptum, ex rationibus adductis, & ex Doctoribus, qui nostram sententiam tenent; ergo dicendum est supradictum decretum non esse præceptiuum, sed consultiuum.

5. Confirmantur etiam supradicta ex absurdo, quia si opinio peregrini esset vera, Nouitij in re tam graui,

grati, vt est vſus ſacramenti Pœnitentiæ, eſſent peioris conditionis, quàm Regularis profeſſi, nam ſiſti in ſuis confeſſionibus pro conſolatione & exoneratione ſuarum conſcientiarum poſſunt confiteri cum duobus, vel tribus, aut pluribus Confeſſariis, vt habetur ex alio decreto Clement. VIII. neceſſariò deſignandis à Superiore domus, ſed per opinionem Peregrini Nouitijs cum ſolo Magiſtro poteſt confiteri. Igitur, vt dictum eſt, eſſet peioris conditionis, quàm Profeſſi, verùm hoc dicere eſt abſurdum, cum omnes Doctores aſſerant Nouitijs gaudere fauorabilibus Regularium, non autem includi in pœnalibus, ergo, &c.

6. Ad illud verò quod aſſerit Peregrinus, decretum in dictis verbis præſcribere formam circa adminiſtrationem ſacram. Pœnitentiæ Nouitijs: ergo forma non ſeruatà actus eſt nullus, quia deſicit ſubſtantia: Reſpondeo negando dicta verba importare formam neceſſariam, important igitur formam, vt magis viliiter, conuenienter & decenter adminiſtretur Nouitijs ſacramentum Pœnitentiæ, non vt valide, ita vt ſi ipſi confeſſentur cum alio præter Magiſtrum, Sacramentum ſit nullum. Et quidem quomodo veriſimiliter credi poteſt Pontifex tam doctus vt fuit Clemens VIII. ſciens communem opinionem Doctorem docere Nouitijs potuiſſe confiteri cum quocumque Confeſſario, ſi contrarium voluiſſet determinare, quod probabiliter non eſt credendum; illud tamen determinari tam obſcurè, & ſub tantis verborum inuolucris; vt inter tot viros doctos & pios, qui poſt dictum decretum ſcripterunt, ſolus P. Peregrinus hoc præceptum venatus ſit.

7. Vnde ex ſupradictis inferitur poſſe Confeſſarios deſignatos à Superiore domus excipere confeſſiones Clericorum profeſſorum manentium ſub Maſſa, vt ego docui 3. part. tract. 2. reſol. 5. quia iuxta dictum decretum, vt probatum eſt, non eſt præceptum, & loquitur tantùm de Nouitijs; ſed cum dicti Clerici ſint iam Profeſſi, ideo quoad eorum confeſſiones ſtandum eſt noſtris conſtitutionibus part. 1. cap. 6. num. 7. & alteri decreto Clement. VIII. die 26. Maij 1593. per quod omnes Profeſſos, vt aſſerit etiam dicta noſtra conſtitutio, apparet poſſe confiteri cum Confeſſariis deſignatis à Superiore domus, ergo, &c.

8. Ex his patet reſponſio ad argumentum quod nouiter adducit Peregrinus, nempe Prælatos non tribuere iuriſdictionem Confeſſariis domus ad excipiendas confeſſiones dictorum Clericorum, nam contrarium apparet ex dicta conſtitutione & decreto, in quibus cum omnes Profeſſi, non excluſis dictis Clericis, vt patet ex contextu literæ, poſſunt confiteri cum dictis domus Confeſſariis; ergo neceſſariò ſequitur dictos Confeſſarios habere iuriſdictionem etiam circa illos.

9. Inſtat adhuc contra me P. Peregrinus, & aſſerit, quòd dicti Clerici diſtinguuntur ab alijs Profeſſis, vt patet per dictum decretum reformationis §. 107. ergo non debent includi in verbis noſtræ conſtitutionis, & in verbis alterius decreti Clem. VIII. anno 1593. Sed reſpondeo hoc decretum noſtram ſententiam magis conſtituere, nam, vt patet ex eius verbis, nihil in illo diſponitur de ſupradictorum Clericorum Confeſſariis; ergo relinquuntur, vt poſſunt ſicut alij Profeſſi cum Confeſſariis domus confiteri, & miror P. Peregrinum verba ſupradicti decreti adducere pro ſua firmanda ſententia, cum potiùs ad noſtram clarè ſtabilendam conferant.

10. Vnde ex his aſſerit contra illum, Summum Pontificem in decreto reformationis anno 1603. non ſolum non limitare decretum anno 1593. ſed illud magis confirmare; nam ibi loquendo de Nouitijs, licet

conſultiuè dixerit, quòd confiteri debeant cum Magiſtro, tamen loquendo poſtea de dictis Clericis, qui iam Profeſſi erant, nihil aſſerit de eorum confeſſionibus, meminerat enim iam in decreto anno 1593. illis conceſſiſſe, vt plures Confeſſarios haberent neceſſariò deſignandos à Superiore domus pro excipiendis Profeſſorum confeſſionibus; cetera verò argumeta, quæ P. Peregrinus adducit, ex ſupradictis facile reſoluuntur.

RESOL. CVII.

An caſus reſeruationis Superioris Monafterij comprehendat Nouitijs?

Et an Superiores Regulares poſſint reſeruare ſibi caſus non ſolum quoad profeſſos, ſed etiam quoad Nouitijs? Ex p. 3. tr. 2. Ref. 110.

§. 1. Affirmatiuè reſpondet Layman Theol. mor. lib. 4. tract. 5. cap. 6. num. 4. Corduba in qq. 1. queſt. 3. & nouiſſimè Bartholom. de Vecchis in praxi Nouit. diſp. 2. dub. 26. n. 2.

Contrariam tamen ſententiam tenent communiter Doctores, vt Petrus Fey in addit. ad 3. part. D. Thom. queſt. 8. art. 5. diſp. 6. Villalobos in ſumm. tom. 1. tr. 9. diſſic. 56. num. 6. Miranda in manual. Prælat. tom. 2. 9. 3. art. 16. Portel. in dub. Regul. ver. Nouitij abſolutio, num. 36. Cotiolan. de caſ. reſer. p. 1. ſect. 3. art. 18. Rodriquez tom. 1. queſt. 21. art. 11. Ledefma in ſumm. tom. 1. de ſacram. Pœnit. cap. 13. dub. 14. Azorius tom. 1. lib. 12. cap. 2. queſt. 10. Vega in ſumm. tom. 2. cap. 50. caſ. 6. Bellocchius in praxi Theol. mor. part. 1. queſt. 2. num. 109. Vgolinus de poteſt. Episc. part. 2. cap. 35. numer. 7. Naldus in ſumm. ver. Nouitijs, num. 7. Emanuel Sà verò. caſus, num. 8. Graſſius in appen. ad deciſ. lib. 1. cap. 7. num. 69. Homobonus de caſ. reſer. part. 1. cap. 32. Ioan. de la Cruz de ſtat. Relig. lib. 1. c. 6. dub. 10. & alij, quia Nouitij ad Religionis onera non tenentur.

2. His tamen non obſtantibus non reticeam hic adnotare id, quòd aduertit Laurentius Peirinus in priuil. Mirim. tom. 2. conſt. X. Urbani VIII. §. 61. num. 9. nempe poſſe Superiores Regulares reſeruare ſibi caſus, non ſolum quoad Profeſſos, ſed etiam quoad Nouitijs, & hoc per viam vocis oraculum Pauli V. die 7. Auguſtini 1609. pro Congregatione S. Mariæ Fulien. de quo teſtatur eſt Cardinalis Bandinus, vt apparet in compen. priuileg. dictæ Congregationis, tit. caſuum reſeruationis. §. 4. & hoc eſt valde notandum, quia nouum, & illud non inuenies apud Doctores, ſed Urbanus VIII. nouiſſimè in Bulla edita tollit omnia viam vocis oracula.

Sup. hoc inf. in tr. 3. R. 53. §. vit. prop. ſinem, a verſ. Item, & hic ſup. in Ref. 105. §. 2. ad mediu, verſ. Et ideo caſus ſed legè eam per totam, & Ref. eius primæ not. & in to. 2. tr. 5. Ref. 84 §. 2. à lin. 4. verſ. Deius de.

* Sup. hoc lege doctri. nam §§. an. not. præter. riaz.

RESOL. CVIII.

An qui de proximo vult ingredi Religionem, poſſit abſolui per Confeſſarium illius Religionis à caſibus Episcopopo reſeruatjs? Ex p. 3. tr. 2. Ref. 46.

§. 1. Hic caſus frequenter poteſt accidere, & ad illum affirmatiuè reſpondet Bartholomæus de Vecchis in praxi Nouit. diſp. 9. dub. 7. num. 5. vbi ſic aſſerit. Integrum eſt præfatis Regularibus abſoluerè eos, qui ingredi volunt Ordinem, à caſibus Episcopopalibus, quibus fortè eſſent irretiti. Neque obſtat Decretum ſacr. Congreg. iuſſu. Clem. VIII. editum die 9. Ianuarij 1601. & eius declaratio ab eadem Congregatione edita anno 1602. 26. Nouembr. vbi Regularibus inhiſbitur abſoluerè vi priuilegiorum pœnitentis à caſibus locorum Ordinaris reſeruatjs; quia

Sup hoc in tom. 1. tr. 3. Ref. 26. §. Nota hic, & ſeqq.